

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Lucian-Dragoș Bogdan

PARFUMUL CRACOVIEI

roman

Cuprins

Seară de vară în Poronin	7
Dimineața de după beție	20
Excursii și afaceri	34
Nu-ți mai amintești de mine	46
Stafiile trecutului	63
Muzica de pe Champs-Élysées	74
Mă bucur că ne-am reîntâlnit	88
O plimbare prin timp	101
O toamnă urâtă	116
Același soare strălucește pentru amândoi	132
O să spui vreodată cuiva?	145
Alegeri dureroase	158
Între viață și moarte	169
Rămâi cu noi...	182
Trăiești doar de două ori	196
Un sfârșit e un început	211
Cuvântul autorului	225

Seară de vară în Poronin

Toată viața așteptăm să înceapă ceva. Mereu altceva. Sperăm că, astfel, va veni fericirea. Nu ne gândim nicio clipă că orice început are un sfârșit, că singurele lucruri ce durează o veșnicie sunt cele ne-ncepute.

Nașterea e un preaviz al morții, tot așa cum dragostea e un cântec de lebedă al suferinței ce va să vină. Și-atunci, de ce tânjim cu-atâta disperare după noi începuturi?

Marcelina ridică privirea din ecranul laptopului. În zare se ridicau, semețe, culmile munților Tatra, un semn arbitrar pe o hartă ce separa Polonia de Slovacia. Cuvintele așternute mai devreme pe blog se născuseră în urma excursiei din ziua aceea. Ajunși la poalele masivului Giewont, ascultaseră din gura ghidului povestea cavalerului adormit ce se spunea că zăcea acolo.

— Greșești, îl corectase Kasia sfătoasă. E o frumoasă adormită și va veni la ea un prinț care-o s-o sărute, o s-o trezească din somn și vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți!

— Aia e-o altă poveste, încercase Marcelina să-i atragă atenția, dar Malgosia sărise în apărarea surorii ei.

— Ba nu, mami! Uite, e pădure aici și tot ce trebuie!

Îi arătase copacii dimprejur, afectată, folosind tonul și gesturile cu care-i punea la respect pe copiii din fața blocului. Femeia începuse să râdă, la fel. Ghidul zâmbise și el larg, apoi le explicase cu răbdare gemenelor:

— Mama voastră are dreptate. Aici e un cavaler, nu frumoasa adormită.

— O cheamă prințesa Aurora, nu se lăsase Malgosia. Își încrucișase brațele și-l privise încruntată pe bărbat: Și castelul ei unde e?

— Dincolo de munții ăștia, răspunsese prompt ghidul. E cale lungă pân-acolo!

Marcelina schimbase o privire panicată cu Mateusz. La cum își cunoștea fata, se așteptase ca ea să le ceară să pornească neîntârziat într-acolo. Îi salvase Kasia. Plină de compasiune, ca întotdeauna, întrebuse îngrijorată:

— Și pe cavalerul ăsta cine-o să-l trezească?

— O, el se va trezi singur când Polonia va fi în pericol.

Problema se rezolvase pe jumătate. Malgosia uitase de prințesa-de-dincolo-de-munți, dar își amintise de vizita făcută la muzeul Schindler – o idee venită de la Mateusz, împotriva căreia Marcelina protestase vehement, considerând că nu era potrivită pentru vârsta lor.

— Nu trebuie să uităm ce-am pățimit, rămăsese neînduplecat soțul ei. Altfel, istoria se va repeta.

Nu insistase, căci știa că, pentru el, teama că același rău poate reveni era extrem de puternică. Viața îl făcuse să vadă lucrurile astfel. Prin urmare, vizitaseră fabrica despre care destui credeau că era cea originală, ignorând precizarea că în locul cu pricina își făcuse Spielberg celebrul film. Se dovedise că amândoi estimaseră greșit impactul pe care-l putea avea asupra unor fete de – pe atunci – șapte ani. Înțeleseseră

conceptul chinului și morții atâtor oameni, dar le scăpase la nivel profund. Foarte repede deveniseră preocupate să nu rateze niciuna dintre ștampilele ce se puneau pe cartonașe la trecerea dintre sectorul unui an în celălalt. Marcelina fusese ușurată, Mateusz le ținuse morală.

În mod neașteptat, cele aflate acolo ieșiseră la lumină în timpul discuției cu ghidul.

— Nu cred că acolo e un cavaler adevărat, replicase Malgosia după ce auzise explicația primită de sora ei. Am văzut cu mami și cu tati o fabrică în care polonezilor li s-a făcut mult rău. Și nu zicea că ar fi venit cavalerul să-i ajute.

Amestecase lucrurile, dar Marcelina apreciasse logica sănătoasă a raționamentului. Ghidul părea încântat de jocul cu fetele.

— Poate că s-a trezit, a ajutat poporul, apoi s-a culcat la loc.

Malgosia nu păruse dispusă să cedeze așa de ușor, dar sora ei intervenise imediat, entuziasmată:

— Să știi că așa a fost! Ai văzut că, după război, Polonia s-a unit la loc!

Cuvintele serioase sunau amuzant în gura ei. Marcelina habar n-avea cât din sensul lor era înțeles cu adevărat, sau fusese luat ca orice altă poveste. Nu conta. Pe drumul de întoarcere rămăsese cu nostalgia ideii unui nou început – cel al unei alte vieți aduse de trezirea cavalerului. După ce mâncaseră de amiază, fetele, obosite, se duseseră să se odihnească împreună cu tatăl lor. Ea ieșise la aer curat și-și lăsase gândurile să umple blogul.

Nu semna cu numele ei, iar Mateusz habar n-avea de aceea preocupare a ei. Reciti textul, apoi îl încarcă și se lăsă pe spate, relaxată. Închise ochii.

În mod straniu, acasă, la bloc, o enervau toți cei care făceau zilnic reparații prin apartamente. După orele de serviciu, și-ar fi dorit liniște. Aici însă, relaxată, putea spune că zgomotul făcut de ciocanele muncitorilor ce extindeau o aripă a pensiunii i se părea chiar o muzică plăcută.

Aproape ațipi când auzi motorul unei mașini ce intra pe alee.

*

— *Pokoje Gościnne U Pyrnicki*, citi Adam în timp ce parca. Opri motorul, apoi expiră zgomotos. Gata, am ajuns!

Monika privi lung pensiunea. De afară arăta cochet. Exteriorul parterului era îmbrăcat cu piatră, iar clădirea se îngusta cu fiecare etaj, căpătând aspect de triunghi. Pe una dintre laturi tocmai se finalizau lucrările la o nouă aripă, la fel de frumoasă. Așa cum era de așteptat în acea zonă, lemnul reprezenta principalul material de construcție.

În curte fusese amenajat un loc pentru grătar, iar pe balansoarul de alături stătea o femeie cu un laptop în brațe.

— Arată frumos, admise Monika.

Adam zâmbi în sinea lui. Se ciondăniseră mult pe tema destinației. El propusese locul la care tocmai ajunseseră, convins de un coleg de serviciu ce mergea acolo an de an. Soția protestase, comentând că, dacă tot erau așa aproape de Zakopane, ar fi fost mai potrivit să se cazeze în renumita stațiune, nu într-o „localitate amărâtă”, cum o numise.

— O să-ți placă, o să vezi! insistase el. Uite, dacă nu, după ce stăm o noapte acolo, ne ducem în Zakopane.

— Și ce facem cu rezervarea? Crezi că o să accepte?

— Sigur. Te prefaci că ți-e rău, facem spectacol și zicem că mergem acasă...

Respon Monika îl privise lung.

— Crezi tu că fac eu circ dintr-ăsta!

— Acasă-ți reușește întotdeauna, replicase prompt bărbatul.

Dăduse cuvintelor o tentă de glumă, dar amândoi știau că fusese un adevăr cât se poate de dur. Femeia se supăraseră și Adam petrecuse întreaga seară încercând s-o împace. Până la urmă, o seară romantică rezolvase problema.

Și, după prima reacție a Monikăi, părea să rămână astfel.

— Tomek, hai, lasă jocul că am ajuns! îi zise femeia băiatului grăsuț întins pe bancheta din spate.

— Imediat, răspunse el neatent.

Cei doi soți ieșiră din mașină.

— Tomek! Văzând că băiatul o ignora, butonând de zor, Monika se uită critic la Adam. Spune-i și tu ceva! Tot drumul doar s-a jucat!

— Și eu am condus... Of, bine, las-o așa! Bărbatul bătu în geam. Hai, Tomek, lasă jocul și ajută-mă la bagaje!

Vizibil nemulțumit, băiatul închise jocul și ieși din mașină. Între timp, în curte își făcuse apariția patronul pensiunii, un bărbat corpulent, cu chef de viață. Se apropie de oaspeți.

— Bună ziua! Bine ați venit la noi!

Întinse o palmă transpirată. Adam i-o strânse ferm, apoi se prezentă.

— Adam Nowicki. Am făcut rezervare...

— Sigur, sigur! Haideți, poftiți!

Plin de solitudine, luă unul dintre cele două trolere.

— Pe aici! îi invită.

Intrară în clădire și urcară până la al doilea etaj. Dintr-o încăpere se ițiră fețele curioase a două fete.

— Uite, băiatul dumneavoastră o să aibă cu cine să se

joace! glumi patronul pensiunii, apoi le deschise ușa camerei lor.

Tomek dădu ochii peste cap și-i urmă pe adulți înăuntru. Încăperea nu era mare. Avea un șifonier, televizor, două paturi lipite și unul cu etaj. Baia conținea strictul necesar, însă Monika făcu un comentariu legat de dimensiunile ei.

— Vă putem arăta și alte camere, dacă doriți, se oferi politicoasă gazda.

— Nu-i nevoie, răspunse sec Adam.

— Dacă vă răzgândeți, sau dacă mai doriți ceva...

— Aăă... Adam își privi ceasul. Dacă venim la 8 la cină e bine?

— E perfect!

După ce gazda ieși, Monika protestă:

— De ce nu l-ai lăsat să ne arate și alte camere? Poate găseam ceva mai...

— Da' asta ce-are? i-o reteză bărbatul, scoțându-și tricoul.

— O baie prea mică?!

— Lasă, că-i numa' bună! Uite-acum mă și duc să fac un duș, că miros ca un urs.

Până intră el în baie, băiatul se urcă în vârful patului etajat, cu tableta în mână.

— Tomek! îl apostrofă femeia. Iar te joci? Hai și ajută-mă să despachetez!

— Imediat...

Când coborî, maică-sa deja aranja hainele în dulap. Tot atunci ieși și Adam din baie.

*

Culoarul de lângă scări dădea într-o încăpere cu două mese lungi la care puteau sta cu ușurință opt sau zece oameni.

ROUȘă dădea afară, iar pe cele două laterale erau două treceri – una spre o încăpere mică ce avea legătură cu spălătorul, cealaltă spre a doua sală dedicată servirii cinei. Erau mai multe mese acolo, așezate pe două rânduri. Pe fiecare dintre băncile ce le flancau nu încăpeau mai mult de trei persoane. Într-un colț se afla un televizor.

Mai multe mese erau ocupate de oaspeții pensiunii. Când coborâra la cină, Monika o recunoscuse pe femeia de pe balansoar. Lângă ea se afla un bărbat ce părea mai în vârstă. Pe chipul său, timpul săpase riduri care – deși îi dădeau un aer sexy – arătau că trecuse prin multe. Secondați de căutătura dură, sumbră, a ochilor verzi, îi spuneau femeii mai multe povești decât o mie de vorbe.

În fața lor, două gemene reușeau cu brio să creeze impresia că masa era arhiplină. Mai ales una dintre ele, care făcea mereu pe șefa, se ridica, se așeza la loc și muta toate obiectele de colo-colo. Cealaltă nu era neapărat mai liniștită, dar se vedea că urma comanda surorii ei. Monika își aminti că le văzuse chipurile ițindu-se în deschizătura unei uși, atunci când se cazaseră. Patronul pensiunii chiar făcuse un comentariu legat de posibilitatea de a deveni parteneri de joacă pentru Tomek. Păreau mai mici ca vârstă decât el și, la cum își cunoștea băiatul, bănuia că nu-și dorea să aibă de-a face cu fetele. Pe de altă parte, alternativa era să-l vadă întreaga cină butonând tableta. Decise repede ce prefera.

— Hai să ne-așezăm acolo, îi arătă lui Adam masa de lângă familia cu pricina.

Cu nasul în ecran, Tomek nu sesiză pericolul și-și urmă părinții. Monika avu grijă ca băiatul să se așeze pe băncuța aflată spate în spate cu a fetelor. Agitația acestora se potoli ca prin farmec. Gemenele șușotiră puțin, apoi se ridicară

Respectiv în genunchi și se apleacă peste spătarul băncii, flancându-și victima.

— Ce te joci?

Tomek le ignoră. Cele două fete urmăriră o vreme jocul, apoi cea mai înfiptă se răsuci, luă telefonul din fața mamei și începu să butoneze.

— Uite, îți arăt eu ce merită să joci...

Degetele i se mișcau cu viteză pe ecran

— Malgosia! se auzi reproșul mamei. Privirile celor două femei se întâlniră deasupra capetelor copiilor. Vă rog s-o scuzați, așa e ea, mai băgăcioasă...

— Nu-i nimic, dădu din mână Monika. Mai bine că-l scoate și pe Tomek cineva din lumea aia a lui.

— Ah, îl cheamă Tomek?

— Tomasz. Îi zicem Tomek.

— Frumos nume. Câți ani are?

— Zece. Și fetele dumneavoastră?

Cealaltă femeie arătă întâi spre fata cea năzdrăvană, apoi spre cea mai liniștită.

— Ea e Małgorzata, iar ea Katarzyna. Și, evident, le alintăm Malgosia și Kasia. Au opt ani.

— Și trei luni! o atenționă Malgosia fără a-și desprinde privirea de pe ecran. Îi arătă telefonul lui Tomek. Uite!

Băiatul catadicsi să arunce un ochi, apoi se strâmbă.

— Ąla-i nașpa. Joc de fete.

— Ba nu!

Deși într-un context nefavorabil, legătura dorită se produse. Monika se hotărî să forțeze nota.

— Haideți pe banca asta, dacă vreți! le propuse fetelor.

— Ne, stăm bine și aici!

— Eventual ne putem muta acolo, arătă mama fetelor spre

mesele mai lungi din încăperea alăturată. Așa ar putea sta unii lângă alții.

Cum mâncarea nu le fusese încă adusă, acceptară. În timp ce migrau, adulții se prezentară.

— Adam și Monika Nowicki.

— Mateusz și Marcelina Krzykowski.

— Ați venit de mult? întrebă Monika.

— Mâine plecăm, răspunse cu regret Marcelina.

— Oh, ce păcat! Noi am ajuns abia azi.

— Da-da, v-am văzut...

Se așezară la masa lungă, cu cele două cupluri stând față în față. Fetele se strecurară rapid de o parte și de alta a băiatului, spre nemulțumirea acestuia. În timp ce-și ocupau locurile, sosi și mâncarea, adusă de soția patronului, o femeie drăguță, dar pe care munca grea își pusese amprenta.

— De unde veniți? întrebă Mateusz.

— Din Cracovia.

— Chiar? Și noi tot de-acolo suntem!

— O, ce mică-i lumea! se amuză Monika. Unde locuiți?

— În Krowodrza. Voi?

— Bieżanów-Prokocim.

— Oho, tocmai de partea cealaltă a Vistulei!

— Da. E destul de complicat cu serviciul, admise Adam, dar e o zonă plăcută.

Începură să mănânce.

— Spuneți de serviciu, îl îndemnă Marcelina pe Adam. E departe de unde locuiți?

— Destul de departe. Aș ajunge mai repede dacă am locui la voi, se amuză bărbatul.

— E medic la Spitalul Municipal, explică Monika printre zâmbete create de gluma soțului ei.